

מסורת הש"ס

(א) שנת קב"ו, (ב) שס,
(ג) תוספתא פ"ח ה"ח
ע"א, (ד) גיר' הערוך
לרדב"א פ"י הל' חז' לתקן,
(ה) שנת קל"ח, (ו) שס; מה:
ע"א, (ז) נספחים פ"ה,
(ח) ווע"ע תוספות שנת לה.
ד"ה ואסילו,

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי יהודה אומר
(זה אף) תל"ת וי"ב פ"ח
אף זה: (ב) שם ור' און
בגמ' טפס גמ' לא אחר:
(ג) רש"י ד"ה שריח וכו'
קורתי מתרגמינן בטלל:

לעזי רעז"י

מורטייז'ה, מכחש, צרק"ל
[צירקלייזש], חישוק.

מוסף רש"י

קאפין יעטל באַגורו. שהחבל דק
לעגלעט י"י אומן חבל מיד נעפֿק.
באגורו דאָס בנאי שמי קשור אומן
דלתא פון טעגלין בן וואָס מונח
ליה ורבי יוסי סבב גלוסטראַ מהיטא
ליה דיפין דעלי האָל לאַ הוי כענין:
מתנ"י נגד הנגדר. עקשור
דלתא אַבא אַינוּ תלם שהחבל אַרפֿן
ומתוך שנגדר אַינוּ נראה כקשור
ובשאיין כקשור גלוסטראַ קאמער:
טעגלין בן באַקש. דעבונ ענלמא
הואַל דאָרט צונם ממס האַול אַרפֿן
לפֿך אַלאַ האַול אַנגדר מימיו צבונה
ואַין שבות דרענג כמקדש דלאַ גורו
סע: **הסומת.** אַרפֿן קשור כלל
הוי ציין ממש ו' ייִדוּס סבב לאַ
גיין ממש האַול אַלאַ דומה לענין
ובמקדש לאַ גורו שבות: **גב' וס**
אפי' כמדינא מוסר. האַול אַקשור
על פי שאַינוּ תלוי: **סלכס כר'**
ייִדוּס כנגדר. דעמור אַפֿליי כמדינא
אַבא לאַ כמנוח דשרי ליה רבי ייִדוּס
כמקדש ית הלכמא כומיה דיפין
אַפֿליי קשור סע ציין גמור האַל
כשאר אַנגרס טענעלס כעבולס
והבונה כל שהוא חייב ומלאכה
דלורימא לאַ הומערס כמקדש חון
מהקדש תמידין וואָסעפֿין אַקדנות
צטור דערוואַן את השבט מגזית
הסבוב: **והוא עקשור כדלת.** ענלמא
דמבח ספיר וואַל עקשור כמנוח:
יעטל באַגורו. כלומר קשור היה
כחוק: **דין אל נערוק.** ו' לאַ
יעטל שאַינוּ קשור דעמאָן דלימיה
לגמי דמי: **נקמו מהו.** שנכנס
הנגר בחור האַקפוסה ופחת אומן
העור ויזאָל הנגר לזד הקרקע
והעור כקרקע. **ענן דהמא אַריי**
כשהאַקפוסה גבונה ואַין החור ניקב
עוד לאַפֿך: **נעטעס.** שפּונפּס החבל
הואַל קשור בן ויהי אַין מונח החבל
ויהי כשפּונפּס אומן: **עשע לו בים יד.**
לנגר שאַינוּ קשור כלל ותחב צית יד
דאָלמעיטיו דומה למקדש דהשאַל
דאָל מונח מימלאַ האַל דעלי האַל
לעגול בן: **צבונה קאמרה.** האַל ודאָל
שרי. צובנא מקדש וכותשין בן טיפין
ומעלין: **שריפּא.** קורה כמו צלל
קורחי **דנאשט יט** ו' **נעלל** שרואי:
שטערס. כלומר משאוי עשרה בני
אדם היה צב ואַפֿליי הכי לאַ אַקר
עליה: **ושדו ליה אַדשאַ.** לקומה
בליה: **מורס כלי.** שרואי ליב
עליה: **אפּיסא.** פּורטמיינר: **אַדריפּא.**
עליה חטין ט"ו קאפֿין חלי כור: **כופי**
דאַרפּא. אולמות שעושן כספיה
טענעלין טעין מעגלין עקורין אַרפֿין
רשאַל אחד דרפּון אַל עיל ספיה
נאָפּאָש עיל דרפּון אַל והואַ כפּוף כמו

אולם ועומד כמו כיפה ומרחיק כהן'
בסס טפה שרובת של מעגל טפה דרזני
הנגד למחר אינו אלא מוסיף: אי
בסו טולא מפי השאר
ביום וטענין צליל: צליל
ערב שבת אל תסלקה
אהל: ולמחר **פסטיה**
קביעה הם אלה כן
רוחב טפה מפי שר
לג טפה שנתונה לה
דופן ואין כאן אהל

זו תלוי, ודברי הכל כי הגלוסטרא כלי הוא. נגר הנגר יהודה אומר המונח במקדש שמונת בו. ת"ר איזהו נגר כרבי יהודה. אמר רב יהודה והוא שקשור ותלוי בד' ובאל. רב הונא איקלע לנהרעא חזיה לגר דהוה קט

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

אם היה רוצה ליטלו משם
ר"א קצר כיון דאינו ניטל
קמן נגר המונח שאינו קשור
וא' ומשום גלוסטרף לא שרי

בשאינו ניטל באיגרו דמר סבר כיון דיש
בראשו גלוסמרא תורת כלי עליו ומר סבר
כיון דאיני ניטל באיגרו לא: **מתני'** ^(ג)נגר
הנגר נועלין בו במקדש אבל לא במדינה
והמונה כאן וכאן אסור ר' יהודה אומר
המונה מותר במקדש והנגר במדינה:
גמ' ^(ה)תנו רבנן איזהו נגר הנגר שנועלין
במקדש אבל לא במדינה כל שקשור
ותלוי וראשו אחד מגיע לארץ רבי יהודה
אומר ^(ו) זה אף במדינה מותר אלא איזהו
נגר שנועלין במקדש אבל לא במדינה
כל שאינו לא קשור ולא תלוי ושומטו
ומניחו בקרן זוית אמר רב יהודה אמר
שמואל ^(ז)הלכה כרבי יהודה בנגר אמר
רבא ^(ח)והוא שקשור בבלת איני והא רבי
טבלא איקלע למחוזא וחוזא לההוא דהוה
תלי בעיברא רדשא ולא אמר להו ולא
מדי ^(ט)ההוא ניטל באיגרו הוה רב אריא
איקלע לנהרדעא חזייה לההוא גברא דהוה
קא קמיר בנמי אמר דין לא נטרק בעי
רבי וירא נקמו מהו אמר רב יוסף מאי
חיביה ליה לא שמעי ליה הא דתנאי ^(י)נשמט
אסור נקמו מותר ורבי יהודה אמר נקמו
אף על פי שאינו נשמט אסור ואמר רב
יהודה אמר שמואל ^(יא)הלכה כרבי יהודה
בנקמו ומעמא מאי אמר אבי משום
דמיהו כבונה בעא מניה רב נחומי בר
זכריה מאבי עשה לו בית ד מהו אמר
ליה בוכנא קאמרת אימור אמר רב נחומי
בר ארא עשה לו בית ד מותר ההוא
^(יב)שריתא דהוה בי רבי פדת דהוה מדלו לה

בי עשרה ושדו לה אדשא ולא אמר לה
עליה ההיא אסיאת דהות בי מר שמואל
מר שמואל למישדייה אדשא אמר תורת
יהזקאל לרב עמרם נימא לן מר מהלין מילי
דרב אסי בכיפי דארבא שלח ליה הכי אמר
בזמן שיש בהן טפח אי נמי אין בהן ט
למחר מבאי מחצלת ופורס עליהן מאי טעמא
ושפיר דמי הנהו דברי דהווי ליה לרב הונ
בעו אוירא אתא לקמיה דרב א"ל זיל
למחר פשטה ומוסיף על אהל עראי הוא ויש
חייא זילון מותר לנשותו ומותר לפורקו בשב
ולנשותה בשבת אמר רב ששת בריה דרב
בגה טפח אבל יש בגגה טפח אסור וכי אין ב
כפחות משלשה סמוך לגג טפח אבל יש
טפח אסור וכי אין כפחות משלשה סמוך לגג

ומה ונועץ אחר וכן על פי כולה ופורסין בגדים ומחללות
מטפה לא היו אהל אצל כשרובם טפה מקרי אהל נמלא שם
נמי אין כרחבו טפה ואין בין זה לזה שלשה. דאיכא
: וצליילא בשו אוריא. הנחת הקור מפי הכל הקין וי
למטה דרכ. מה נעצת הקור מפי הכל הקין וי
כולה ממש אלה היו גולל אותה ויכרז מעל גבה ופי
דהו מוספה ושרי: וילון. כנגד הפתח לנצניעות:
דרכו ליעתן ולהסתלק דלת עלמלא: כילה חפנים. לאו
נחוגה כשיפוע והיא יריעה שפורסין כצני למטה
למסכן קר שסכאמה מורד רחבה למטה מלגלה
כלל אהל הרחיבה עד טפה חפנה שלשה לנגה כא

ידינו נעליו בו במקדש אבל לא במדינה. הגדר שנועלנו בו במקדש כר. אמר תל. ואם ניסל באיגוד אפי' חלוי אלא יד בגמ. אמר דין. אינו ניסל באיגוד וסולמ.

קב.

דלתא שזמורקא ויהדקן שפזירא דנפי
זה לפרס אפי"ג דיכול לעמוד עיי אמו
גדוד שאם היו רוצים לעטלו ממקום
נפסקא משהם היו רבי' שטייט גבוהים מן
הארץ ואפיא נמי רבי' יהודה דכוונה מן
פסקין דאי הוה יעטל באגידוד אפילו
נגרר ובלא גלסטראד ואפילו קטיר
צביבדא דלמא ממיר רבי יהודה
דמכונה הכא:

הלכה בר"י בנגד. פירש
בקונטרס דנועלין בו
במדינה אבל במאי דשרי מונח
במקדש לית הלכתא כוותיה:

בְּקִמּוֹ מִהֶם. פִּירוּשׁ עַד הַשָּׁמַיִם
הוּא אֵיירִי כִשְׁהַאֲקוּפָה
גְּבוּהָהּ וְאֵין הַחֹרֶב נֹחֵד עַד לְאָרֶץ
וְהַשָּׁמַיִם וְצִין אִם הַחֹרֶב הוֹלֵךְ
שֶׁנֶּכֶס וְטוֹעֵן בִּקְרָקֶט וְדַמִּי טָפִי
לְבוֹנֶה: **הַהוּרָא** שְׂרִיחָא דְהוּוּ דִּרְדּוּ
פֶּה בִּי עֲשֵׂהָ. וְאִם תִּחְלַח לְדִמְרִיקָא
סוּף בְּמַה מְדַלִּיקִין (שֶׁנָּה דָף לֵה). גִּבִּי
חִלְחַל אֲחֵר אֲבִי צִי מֵימֵיהּ דְּמֵר
לִפְנֵי בַת תְּרִי כוֹרִי וְלֹא שָׂרִי לִי יֵשׁ
סוּמֵר דְּלֹא דְמִי חִלְחַל אֲחֵר רְגִילָתָא
לְטַטְלָהּ בְּחוּל כָּלֵל אֲחֵל אֵיִן שְׂרִיחָא
דְּרַחֵה לְטַטְלָהּ תִּמְדָּה בְּחוּל לְגַעוֹל
הַדְלָה מִשּׁוּם הִכִּי שְׂרִיִּם: **לֹא** אֲמַרְן
שְׂרִיחָא שְׂרִיחָא בִּישְׂפִיעִיהּ מִסָּה. פִּירוּשׁ
בְּקוֹטְעָרָם שִׁישׁ כִּילֹת קִטְנוֹת סְמוּכוֹת
זו לזו וְאֵין כָּלֵל אֲחֵת טַפְסָה וְיִתְמֵהּ
לִימָחָא לְבוֹד מִכִּילָה ז' וְכִילָה ז' וְנִמְלָא
שִׁישׁ בְּשִׁיפּוּסָה טַפְסָה לִי לִימָחָא דְּ
דְחִשִּׁיב לִיָּה אֲחֵל לְעִיל עַל יְדֵי לְבוֹד
דְּהִיטוּ לְעֵינִן שִׁיבֹל לְהוֹסִיף לְתַחֵר
בְּשַׁבַּת אֲחֵל לֹא מִתְּכַחֵר שִׁיחֵשֵׁב
בְּזִי אֵיִן גּוֹנָה עֲשִׂיתָ אֲחֵל אֲבִי
עֵלִי לַעֲשׂוֹת בְּשַׁבַּת דְּלֹאטוּ יִהְיֶה
אֲסוּר לְעֵשׂוֹת בְּשַׁבַּת שֵׁי חוֹטִין
חוּץ שְׁלֹשֶׁה מִשּׁוּם עֲשִׂיתָ אֲחֵל:
הֵא

וְהָיָה וְלֹא מִיָּד אָמַר תּוֹרַת כָּל
דְּהוּהּ מְחֻקָּת ^(ז) אֲדָרְיָבָא שְׂרָא
כָּלִי עָלֶיהָ: שְׁלַח לִיה רְמִי בִר
מְעַלְיִיתָא דְאַמְרַת לֵן מִשְׁמִיָּה
מִר רַב אֲסִי יְהִי כִיפִי דְאַרְבָּא
וּפְפֹחַ וְאֵין בֵּין זֶה לָזֶה שְׁלֹשָׁה
מָא מוֹסִיף עַל אַהֲלָה עֲרָאִי הוּא
אֲדִימִמָּא בְּעוּ טוֹלָא וּבְלִילִיא
כִּרְכּוּךְ בּוֹדִיָּא וְשִׁידִי בְּהַ טַפַּח
שְׁפִידִי דְמִי ^(ח) אָמַר רַב מִשּׁוּם רַבִּי
תַּת ^(ט) כִּילַת חֲתָנִים מוֹחֵר לְפִרְקָהּ
בְּאִידִי לֹא אֲמַרְן אֲלֵא שְׁאִין
נִגְזַר טַפַּח ^(י) לֹא אֲמַרְן אֲלֵא שְׁאִין
בְּפִחוֹת מִשְׁלֶשָׁה סְמוּךְ לִגְזַר
טַפַּח נִמִּי לֹא אֲמַרְן אֲלֵא שְׁאִין
בְּשִׁפּוּעָה

ול גמי להגין מפני הצלה וההשמים: שיש
אהל עליו מנעור יום וכשהוא פורס עליו
למימר לבד: דכרי. אילים: דבימחא
ימות האהל היו פורסין עליהן מחלות
יא. כשהחול מחלתא מעליהן לפנות
רז צה טפח פרוסה דלחיו עליה שיש
אוסר לנטומו. דלאו אהל הוא דלא
אהל הוא מפני שאין לה גג למעלה
ליש: שאין כפתוח משלשה סמוך
גה אהל צו רוחם טפח דחיו כליה
עליו גנה טפח דמי ואסור לנטומו:

נְסִיפּוּעַה
האלי פראי הוא ושרי, הנך דברי, מי אליס, דהו לרס
יב ואלי זיל כרוך בודייא ושרי בה טפס פרוס, ושרי
זוכה על גבי עצים לילי שבת כדי שיהא האירי נכסס ע
ין לחיות להן צל. דכין דהה ב מאיתמול פריסה מקצ
אחא, אהא פראי אתה ושרי לר, ילוח, מי פרוכס. אמר
נגנא טעל, או פרוח משלש סמור לגג רחב טפס, אפר

עין משפט
נר מצוה

א ב ג ד ה ו ז ח ט י
יב יג יד טו טז יז יח יט
כ כא כב כג כד כה כו כז כח כט
ל לא לב לג לד לז לט
סעף א:

ד' (טו"ש"ע שט טעף ב')
נב ה מ"י מ"ה מ"ה
שנת הלכה ו' סג
לארץ סה טו"ש"ע ח"ח
סיתן טז טעף ב' ויכר
אלפס שנת פקד י"ז דף
נד(ב):

נב ו ז ח ט י יא יב יג יד
 טו טז טז יח יט כ
 כא כב כג כד כה כו כז כח כט
 לו לז לט לט
 נא נב נג נד נה נז נח נט
 סא סב סג סד סה סז סח סט
 סא סב סג סד סה סז סח סט
 עא עב עג עד עה עז עח עט
 פא פב פג פד פה פז פחפט
 פא פב פג פד פה פז פחפט

רַב גִּיסִים גֵּאֶן

מא שטעמט מוסרף על אהל
ארעז רוא שוין דמי.
דעם ידעליה כפר כל
הכלים יטילו בשבת,
דגון פיקק תחלוך
אליעזר אומר כונן שהוא
קשור לומר פוקקין ב.
בגמ' גסי' אמר רבה ר.
ב חנה אמר ר' יוחנן הכל
מדין שאין עושין אהלי
ערא בחתילה ביום טוב
צריק לומר בשבת,
א' תלקח אלא להוסיף,
ג' אליעזר אומר א'
מוסרין ביום ואין צריך
לומר ארבעים
אומרים מוסרין בשבת
ואין צריך לומר ביום טוב.
ואינה נא מפרש תלין
את המשנה.

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

התנא דביממא בעי טולא,
(לדיר) (לבודיא) על גבי
הצאן ומחר בשעת החמה
הבודיא טפח, נעשה אותו
זואל משום ר' חייא כילת
תא מפוריא טפח, או אית